

[Vagn Bro.]

ført, og dels fordi jeg, naar jeg har stillet mig paa dette Standpunkt, ønsker, at det skal være, saaledes som det gennem den almindelige Mening er f. Eks. i England og navnlig i England, at naar en Dommer angribes, skal Angrebet, naar det viser sig at være forkert, ledsages af ganske overordentlig strenge Straffe. Da det ikke er Tilfældet her til Lands, skal jeg ikke tage noget Særstandpunkt paa dette Punkt af Lovforslaget, og jeg vil altsaa foreløbig stille mig paa dette Stade.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 21 vil jeg gerne sige, at medens den ærede Ordfører gik ret stærkt mod Indskrænkningen af Aarslisteudvalgets Medlemmer, nærer jeg ingen Ængstelse i saa Henseende. Vel er det en afgørende Myndighed med Hensyn til en Række delvis juridiske Afgørelser, men vi maa heller ikke glemme, at saaledes som Aarslisteudvalget sammensættes selv efter Ændringen, er det jo en i høj Grad anset Embedsmand, der staar i Spidsen, her i København første Borgmester og ude omkring Amtmændene. Og naar dertil kommer, at Antsraadene vælger tvende Medlemmer, har jeg i alt Fald ingen Ængstelse ved at gaa med til at slette de to Medlemmer, der efter den nuværende Ordning udpeges af Landsretspræsidenterne. Jeg hører i det hele til dem, der mener, at kan man simplificere hele denne Ordning, var det rigtigt.

Jeg kommer dernæst — og det skal være noget af det sidste — til nogle Bemærkninger om Højesteretssagførerne, Højesteretssagførerprøven og den nye Ordning angaaende Procedureadgangen ved Højesteret. Med Hensyn til Højesteretssagførerprøven gaar Ændringsforslaget, som alt nævnt, ud paa at forlade det begrænsede Antal Sager og gaa over til en Prøvetid, hvor man mindst skal have 4 Sager. Det heldige i denne Ordning er det, at man kommer bort fra, at fortræffelige og somme Tider ogsaa ældre praktiske Sagførere ligefrem sættes paa Eksamensbænken med en ganske bestemt Dag, hvor Befolkningen vil kunne se hen til de paagældende og ved, at nu falder Karakteren, som i dette Tilfælde enten lyder paa bestaaet eller faldet.

Vi opnaar altsaa nu, at en Mand kan

prøve sine Kræfter deroppe og, hvis han faar Indtrykket af — og det vil han vel ogsaa kunne faa at vide gennem en Udtalelse fra Retten —, at det ikke vil lykkes ham denne Gang, paa en stiltfærdigere Maade kan trække sig tilbage.

Jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at der er ogsaa en maaske mindre heldig Egenskab ved denne Ordning, og det er dette, at den Sagfører, der kommer fra et af de noget større Kontorer, og for hvem to-tre Stykker af Sagerne ikke gaar godt, vil i Kraft af den lette Adgang til at faa andre Sager maaske derigennem faa dette opvejet, medens den unge Jurist, der kommer fra et mindre Kontor og maaske har Vanskelighed ved at faa Sager, vil blive noget daarligere stillet. Jeg haaber imidlertid, at det første Hensyn vil opveje det sidste.

Med Hensyn til det andet Punkt, hvorom man har sagt, at der dermed er skudt en Breche i Højesteretssagførernes faste Mur, ja, da er det jo Udtryk for et Kompromis, hvortil hele Udvalget har sluttet sig, og jeg kan for mit Vedkommende nøjes med at sige, at jeg anbefaler dette Forslag. Jeg vil dog gerne tilføje, at jeg tror ikke — og jeg mener heller ikke, at det vil være rigtigt —, at det bliver Slutstenen. Som Tiden gaar, vil man paa Grundlag af den Adgang, der nu gives visse Landsretssagførere til at møde ved Højesteret, kunne faa Erfaringer og dermed arbejde videre paa disse.

Naar jeg — og jeg tør sige mit Partis store Flertal — ikke kunde gaa videre ad disse Veje nu, skyldes det Hensynet til, at Myndighederne, først og fremmest Højesteret, er gaaet imod, og at man derfor ikke uden en nærmere Undersøgelse bør gaa til en fuldstændig Omkalfatring af disse Forhold. Jeg kan nøjes med her at fremsætte denne Bemærkning til dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forkyndelse gennem Postvæsenet af Stævninger m. v. er Forholdet det, at man fra et stort Flertals Side i Udvalget vil forsøge denne Fremgangsmaade, og jeg nærer ikke de Betænkeligheder, som den ærede Ordfører fremsatte. Forslaget er oprindelig fremsat for at lette det ofte byrdefulde Hverv, det er at være Stævningsmand, navnlig i de større Sogne. Men der er ogsaa et andet Hensyn. Det er nu i mange Til-